

Att föra bort eller bruka ner halmen påverkar mullhalt, daggmaskar och skadedjur

Undersökningar i långliggande försök i Skåne

[Rapporten i sin helhet \(pdf\): Rapport 210](#)

Sammanfattning

Tre långliggande växtnäringsförsök i Skåne redovisas. Två av försöken har pågått sedan 1951 och ett sedan 1959. Nedbrukning, bortförsel eller bränning på fältet jämförs vid olika växtnäringsinsatser. Effekter på skörd, mullhalt och mullhaltsutveckling, skörderestmängder, daggmaskförekomst och skadegörare har undersökts. En volymsäker provtagning och bestämning av porvolym och skrymdensitet har också gjorts.

Årliga skördedata med tillhörande analyser från 1951 och framåt föreligger. Skillnaden i avkastning mellan moment med bränd halm och nedbrukad halm var liten. Men jämfört med att föra bort halmen var nedbrukning positivt för avkastningen. Kontinuerlig nedbrukning av halm har i det långa loppet medfört något högre kolhalt i marken än då halmen har bortförts. Skillnaden uppgår till någon eller några tiondels procentenheter. Bränning av halm har inte entydigt medfört sjunkande kolhalter.

Jordens skrymdensitet var korrelerad med kolhaltsskillnaderna, ju högre kolhalt desto lägre skrymdensitet. För porositeten gällde motsatsen. Flest daggmaskar hittades i växtföljd med vall och stallgödsel. I växtföljder där halmen brändes eller där den brukades ner var daggmaskförekomsten låg. Effekterna av olika växtföljder på förekomsten av undersökta skadegörare är inte entydiga. I växtföljder med stallgödsel observerades flest hoppstjärtar men antalet var inte så stort så skadliga effekter kunde mätas.